

fAlkelforum

PLATFORUM, ONREGELMATIG MAAR GEREGELD VERSCHIJNEND STRIJDSCHRIFT SINDS 30 MAART 1982

DE ALLERLAATSTE DAGEN DER MENSHEID

amsterdam, vrijdag 28 november 2008

16

1ste bedrijf, 28ste scène

Twee embedded verslaggevers op weg naar Kamp Holland.

DE EERSTE VERSLAGGEVER: Dus Defensie bekijkt je werk voor publicatie? Meen je dat echt?

DE TWEEDE VERSLAGGEVER: Je moet vooraf tekenen dat je alles eerst voorlegt, zodat zij zogenoemde 'operationele informatie' eruit kunnen halen.

DE EERSTE: Operationele informatie? Wat mag dat dan wel wezen?

DE TWEEDE: Noh, bepaald materieel mag je bijvoorbeeld niet in beeld brengen.

DE EERSTE: Noh, da's logisch. Anders kun je niet opereren.

DE TWEEDE: Noh, maar onder het kopje 'operationele informatie' blijkt Defensie van alles onder te kunnen brengen, zoals de opmerking dat op een bepaald moment bij soldaten 'het moreel laag is.'

DE EERSTE: Was dat dan zo?

DE TWEEDE: Kweenie, ik heb er nooit iets over gelezen. Of geschreven.

DE EERSTE: Mijn God, dat is ongelooflijk. Jezus, dat gaat echt ver. Als het ze niet aanstaat, moet je schrappen? En wat nou als je je daar hoegenaamd niks van antrekt, het gewoon ignoreert?

DE TWEEDE: Noh, dan kom je op een zwarte lijst en mag je volgende keer niet meer mee.

DE EERSTE: Noh, dan ga je toch niet? Als je er niet mee kan leven, met die censuur?

DE TWEEDE: Noh maar dan mis je toch veel. Embedded journalistiek is ook waardevol en het is nodig, net als unembedded.

DE EERSTE: Noh, wat mag dat dan weer wezen?

DE TWEEDE (met het Handelsblad voor de mond): Noh, dat noemden we vroeger vrije journalistiek.

DE EERSTE: Aha. Je bedoelt, we noemden het vroeger journalistiek.

DE TWEEDE: Zoals je wil. Embedded journalistiek laat het verhaal zien van de soldaten die we zelf op missie hebben gestuurd.

DE EERSTE: Wie we?

DE TWEEDE: Noh, wij als Nederland.

DE EERSTE: Aha, in de zin van, 'wij hebben gewonnen' als de waterpolodames de finale winnen. Ook als je tegen was, moet je nu voor zijn, want het is democratisch zo besloten.

DE TWEEDE: Ja, dezelfde democratie waar wij voor vechten en die we hier proberen te brengen. Daar hoeft je je ook als embedded journalist niet meer voor te schamen. Maar de controle van Defensie is niet altijd zo strikt. Ik heb ook wel eens een reportage gemaakt en alleen doorgebeld wat erin stond. Defensie wordt relaxter.

DE EERSTE: Weet je zeker dat je lijn niet werd getapt?

DE TWEEDE: Waarom zouden ze mijn lijn nou tappen?

DE EERSTE: Ja, als je je al bewezen hebt als iemand die zich aan alle veurschriften van Defensie houdt, kunnen ze jou wel laten schuiven. Bermhonden stellen ook geen vragen.

Lustiges Kriegsbilderbuch

Bilder von Ernst Rutzer · Verse von Adolf Hoff

DE TWEEDE: Gaan we cynisch doen? In elk geval zijn wij net zo snuffelbereid, anders zouden we er niet naar toe gaan, dat kun je niet ontkennen. Je moet niet vergeten, door wat er in Srebrenica is gebeurd, is Defensie in de kramp geschoten. Dat is ook wel begrijpelijk en voor hun is het ook een leerproces. Wat eerder zo verbazend was, was dat Defensie met censuur zijn eigen mensen de mogelijkheid ontnam hun verhaal te doen. Defensie wilde steeds dat we de schooltjes toonden, terwijl de soldaten – hun eigen mensen – ons aanklampten en zeiden: laat nou eens zien hoe het hier echt is.

DE EERSTE: En dat doen we, door de gewone jongens aan het woord te laten. Veel anderen krijg je toch niet te spreken.

DE TWEEDE: Voor hun is het gewoon werk, maar voor ons is het ook gewoon werk. Daar wil ik helemaal niet romantisch over doen. Maar een buitengewone menselijke onderneming is het wel, zo'n oorlog. Je ziet mensen op hun best en op hun slechtst. Je ziet de geschiedenis zich voor je ogen onvouwen. Het is ongelofelijk om erbij te zijn.

DE EERSTE: De adrenaline giert zeker door je keel?

DE TWEEDE: En daarom is het ook zo verslavend, dit beroep. Als ik terugben van een reportage, denk ik meteen na over een volgende.

DE EERSTE: Dat heb ik ook al als ik op reportage ben in de Noordoostpolder, kun je nagaan.

DE TWEEDE: Ja en als je 's avonds in je hotel of in je barak zit, denk je niet allemaal grote gedachten, als: wat is het doel van mijn aanwezigheid hier?

DE EERSTE: Nee. Je bent een soldaat onder de soldaten geworden.

DE TWEEDE: Precies. Het enige wat je denkt is: staat het allemaal wel op tape? De volgende dag ga je gewoon weer aan je werk.

DE EERSTE: Ha, we zijn er. Het Chassétheater. Ik ben benieuwd wat ze ervan hebben gemaakt.

DE TWEEDE: Prettige voorstelling.

DE EERSTE: Hals- und Beinbruch, Kollege!
(*changement.*)

1ste bedrijf, 29ste scène

In het Athenaeum Nieuwscenter aan het Spui.

EERSTE VOORBIJGANGER: Zeg, jij bent toch politiek onderlegd? Heb je 't gelezen op Teletext? Er komt geen vloekverbod in de gemeente Neder-Betuwe.

TWEEDE VOORBIJGANGER: Kut!
(*changement.*)

1ste bedrijf, 30ste scène

De programmeur van het Tilburgse Nieuwe Vorst-theater, e-mailend.

DE PROGRAMMEUR: Ik vond de voorstelling echt fantastisch. Zelden word ik zo door een voorstelling op intellectueel niveau aan het werk gezet. Ik kan niet genoeg benadrukken hoe zeer ik heb genoten van de dialoog tussen de Kniesoor en de Optimist. Voor de toeschouwer die het intellectueel kan bijbenen is het een onvergetelijke ervaring. Maar ... ik bedoel: Echter – ik kan 't Barre Land helaas *niet* in de NWE Vorst neerzetten. De manier waarop jullie met tekst omgaan is zó hardcore dat het op geen enkele manier aansluit bij de rest van mijn programmering. Het publiek van De NWE Vorst weet vooral beeldend originele voorstellingen te waarderen, maar kan met tekst-heavy stukken minder goed uit de voeten, zeker als het meer over concepten gaat dan om personages, zoals in De laatste dagen der mensheid. Hmmmm... begrijp je wat ik bedoel? Ik kan het niet zo goed uitleggen, maar het komt erop neer dat ik mijn publiek geen plezier doe met het soort voorstellingen dat jullie maken, hoe fantastisch ik de laatste dagen der mensheid zelf ook vond.

(*changement.*)

1ste bedrijf, 31ste scène

De kniesoor leest in 'Roman zonder leugens' van Anatoli Mariëngof.

DE KNIESOOR: "Een zekere apotheker draait pillen en verkoopt klisterspuiten. Oorlog. Ze brengen hem naar Dvinsk en zetten hem in de loopgraven. Hij zit en kijkt in de lucht. Pats! – een inslag. Pats! – nog een. Pats! – nummer drie. In de bomkrater: lappen stof, lappen vlees, botten, stenen, bloed en lood. De apotheker springt op, zwaait met zijn armen, brult naar de Duitsers: 'Achterlijke idioten, wat doen jullie?! Hier zitten mensen!'" Het visioen verdwijnt.

(*changement.*)